

ဓမ္မအသိဖြင့် အကျိုးရှိရှိနေမည်

အမှတ်စဉ်(၁၃၄)

ဒုဂ္ဂတိဘုံသားတို့၏ အမှာစကား

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

ဒုဂ္ဂတိဘုံသားတို့ ၏ အမှာ စကား အပိုင်း (၁)

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၆ - ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၄ - ခုနှစ်၊ နယုန်လပြည့်ကျော် (၅) ရက်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၂၀၁၁-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၉) ရက်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၊ သာသနာတော်ထွန်းကားပြန့်ပွားရေး ဦးစီးဌာန၊ ဇေယျသီရိ ဓမ္မဗိမာန်တော် အတွင်း ဆင်ယင်ကျင်းပ ပြုလုပ်အပ်သည့် ဓမ္မသဘင် အခမ်းအနား၌ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ မင်္ဂလာဈေး မိဘဘိုးဘွားဆွေမျိုးများနှင့် ဦးတင်စိုးတို့ အား ရည်စူး၍ ဒေါ်လှခင်မိသားစု ကိုကျော် သင်းဆေးဆိုင် အမတ်ဒါန ဓမ္မဒါနအဖြစ် ဟောကြားအပ်သော "ဒုဂ္ဂတိဘုံသားတို့ ၏ အမှာ စကား" အကြောင်း တရားဒေသနာတော်။

ဒုဂ္ဂတိဘုံဆိုတာ

ဒုဂ္ဂတိဆိုတာ ပါဠိစကားလုံးဖြစ်တယ်။ "ဒုက္ခဿ ဂတိဒုဂ္ဂတိ" ဆင်းရဲဒုက္ခတို့ ရဲ့ လားရာဘုံ ဌာနကို ဒုဂ္ဂတိလို့ ခေါ်တာ။ လောကသတ္တဝါတွေဟာ မကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေပြုလို့ မကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေရဲ့ အကျိုးပေးရာဖြစ်တဲ့ ဒုဂ္ဂတိဘုံကို ရောက်ကြရတယ်။ မကောင်းမှုအကုသိုလ်တွေ ဟာ ဒုဂ္ဂတိဘုံမှာ စုပြုံပြီး အကျိုးပေးလေ့ရှိတယ်။

သုဂတိဘုံမှာ ရော အကုသိုလ်က အကျိုးမပေးဘူးလားဆိုတော့ ပေးတယ်။ သို့သော် သုဂတိ ဘုံမှာ အကျိုးပေးတဲ့ အခါ ဒုက္ခတွေအားလုံး စုပြုံပြီးမပေးဘူး၊ ကုသိုလ်ကံရဲ့ အကျိုးတရားအဖြစ် ချမ်းသာသုခ ခံစားနေရမှုတွေ ရှိတယ်ပေါ့။

သို့သော် ဒုဂ္ဂတိဘုံ ရောက်သွားပြီဆိုရင် အကုသိုလ်တွေကစုပြုံပြီး အကျိုးပေးတာဖြစ်တယ်။ အကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးတရားသည် ဆင်းရဲဒုက္ခသာ ဖြစ်တယ်။ "အကုသလာ သာဝဇ္ဇ ဒုက္ခဝိပါကလက္ခဏာ" တဲ့ ။ အကုသိုလ်ဆိုတာ အပြစ်ရှိပြီး ဆင်းရဲတဲ့ အကျိုးကိုပေးခြင်း လက္ခဏာရှိတယ်။ မကောင်း တဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ အကျိုးမှန်သမျှဟာ အကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးလို့ ဒီလိုသတ်မှတ်တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် အကုသိုလ်ကံတွေ စုပြုံအကျိုးပေးရာ ဘုံဌာနမျိုးကို ဒုဂ္ဂတိဘုံလို့ ခေါ်တာဖြစ်တယ်။

သုဂတိဘုံဆိုတာ

အဲဒီ ဒုဂ္ဂတိဘုံရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ကုသိုလ်ကံတွေအကျိုးပေးလို့ ချမ်းသာသုခတွေ ရရှိတဲ့ ဘုံမျိုး ကို သုဂတိဘုံလို့ ခေါ်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ တတွေ အခုရရှိနေတဲ့ လူ့ဘုံဟာ သုဂတိဘုံထဲမှာ ပါတယ်။ "သုခဿ ဂတိ သုဂတိ" ချမ်းသာသုခရဲ့ တည်ရာ ဘုံဌာနလို့ ဆိုလိုတယ်။

ဂတိငါးမျိုး

ဂတိကို ငါးမျိုးခွဲတာရှိတယ်။ နှစ်မျိုးခွဲရင်တော့ ဒုဂ္ဂတိနဲ့ သုဂတိပေါ့။ ဂတိဆိုတာ သတ္တဝါတွေ ကံအားလျော်စွာရောက်ရတဲ့ ဘုံဌာနတွေကို ဂ

တိလို့ ခေါ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Destination လို့ သုံးတယ်။ ကံအား
လျော်စွာ ရောက်ရှိသွားရတဲ့ ဘုံဟာ ငါးမျိုးရှိတယ်။ ငါးမျိုးက ဒုဂ္ဂတိကို
သုံးမျိုးခွဲ လိုက်တယ်။ အဆိုးဆုံးက "နိရယဂတိ" ငရဲဘုံ၊ အဲဒီထက်နဲ့
သက်သာတာက "တိရစ္ဆာန်ဂတိ" တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ အဲဒီထက် နဲ့သက်သာ
တာက "ပေတဂတိ" ပြိတ္တာဘုံ။ ဒုက္ခတွေ အင်မတန်မှ များ ပြား လှတဲ့
ဘုံတွေကို အဆင့်ဆင့် ဒီလိုပြောထားတာ။ နိရယဂတိ၊ တိရစ္ဆာန်ဂတိ၊
ပေတဂတိဆိုပြီး ဒုဂ္ဂတိ သုံးမျိုးပေါ့။ သုဂတိကို ခွဲတဲ့ အခါ "ဒေဝဂတိ"န
တ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံနဲ့ "မနုဿဂတိ"လူ့ဘုံဆိုပြီး နှစ်မျိုး ပေါ့။ စုပေါင်းတော့
ဒီလိုဂတိငါးမျိုးလို့ မှတ်သားကြရမယ်။

ဘုံဆိုသည် မှာ

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံကိုခြုံငုံပြီး ငါးမျိုးခွဲရင် ဒုဂ္ဂတိဘုံက သုံးမျိုး၊ သုဂတိ
ဘုံက နှစ်မျိုး၊ နှစ်မျိုးခွဲ တဲ့ အခါမှာ ဒုဂ္ဂတိဘုံနဲ့ သုဂတိဘုံပေါ့။ ဘုံဆိုသ
ည် မှာ ကံအားလျော်စွာ သတ္တဝါတွေဖြစ်ရတဲ့ ဌာနကို ဘုံလို့ ပြောတာ။
အဲဒီတော့ သတ္တဝါနဲ့ ဘုံနဲ့ ၊ ကံနဲ့ ဘုံနဲ့ ဆက်စပ်ပြီးနေတာ။ ဘုံကို မယုံ
ဘူးဆိုတဲ့ လူက ကံကိုမယုံဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရောက်တယ်။

တချို့က ဘုံနဲ့ မြှောက်တယ်ဆိုပြီး ဘုံကိုမယုံဘူး။ မျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့
လူ့ဘုံနဲ့ တိရစ္ဆာန်ဘုံ ဒီနှစ်ခုပဲလက်ခံတယ်။ ကျန်တာတွေ မျက်စိနဲ့ မမြင်
ရလို့ မရှိဘူးလို့ ငြင်းပယ်တယ်။ မျက်စိနဲ့ မမြင်ရလို့ မရှိဘူးဆိုရင် လော
ကမှာ မရှိတဲ့ အရာတွေ ပိုများ သွားမယ်။ မျက်စိနဲ့ မြင်ရသည် ဖြစ်စေ
မမြင်ရသည် ဖြစ်စေ လောကမှာ ရှိနိုင်တဲ့ အရာတွေ အများကြီးပဲ။
တခြားဟာမတွေးနဲ့ ။ အသံဆိုတာ မျက်စိနဲ့ မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး နော်။
အနံ့ဟာလည်း မျက်စိနဲ့ မမြင်ရဘူး။ အရသာဟာလည်း မျက်စိနဲ့ မမြင်

ရဘူး။ အထိအတွေ့ကလည်း မျက်စိနဲ့ မမြင်ရဘူး။ လောကမှာ မျက်စိနဲ့ မြင်လို့ ရတာ ရုပ် ၂၈-ပါးထဲမယ် ရူပါရုံဆိုတဲ့ အဆင်းရုပ်ကလေးတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ ၂၇-ပါးဟာ မျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့ ရုပ်တွေမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် လူတွေရဲ့ မျက်စိအောက်ရောက်တဲ့ အရာဟာ အင်မတန်နည်းပါးတယ်။ မမြင်ရပေမယ့် လောကကြီးမှာ ရှိနေတာတွေ အများကြီးပေါ့။ အဲဒီတော့ ကံရယ်ဘုံရယ် သတ္တဝါရယ်ဆိုတာ ဆက်စပ်ပြီးတော့ နားလည်ရမယ့်အရာတွေသာ ဖြစ်တယ်။ သတ္တဝါတွေရဲ့ ဖြစ်ရာကို ဘုံလို့ ခေါ်တယ်။

၃-ဘုံနှင့်သတ္တဝါ ဘာကြောင့်ဖြစ်လဲ?

ထိုသတ္တဝါတွေဟာ ဘာကြောင့် အသီးသီး မတူညီတဲ့ ဘုံတွေမှာ ဖြစ်ရသလဲဆိုရင် ကံကြောင့် ဖြစ်ရတယ်။ ဒါက မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ဟောပြောချက်အရ ကံကြောင့်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတာ။ ကံကြောင့်ဖြစ်တယ်လို့ ဘာကြောင့်ပြောသလဲ။ ဒိဗ္ဗစက္ခုကိုအခြေခံပြီးတော့ ရလာတဲ့ ယထာကမ္မူပဂဉာဏ်ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားမှာ ရှိတယ်။ တဖန် "ဒသဗလ" ဆိုတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အားဆယ်မျိုးထဲမှာ ကံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဉာဏ်တော်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီဉာဏ်တွေနဲ့ ကြည့်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက ကံကြောင့်လို့ ဟောတာဖြစ်တယ်။ မသိဘဲနဲ့ ဟောတာ မဟုတ်ဘူး ။ လက်တွေ့ကြည့်ရှုပြီးတော့မှ ဟောတာမျိုးဖြစ်တယ်တဲ့ ။

မြတ်စွာဘုရားဟာ "သယံအဘိညာ သစ္စိကတွာ ပဝေဒေမိ" လို့ ဆိုတဲ့ အတိုင်း ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့သိပြီး၊ မျက်မှောက်ပြုပြီးတဲ့ အခါမှ ဟောတာဖြစ်တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့သတ္တဝါတွေဟာ ကံကိုအခြေခံပြီး

တော့ ကိလေသာတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဘဝတွေမှာ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကိလေသာ အကူ အညီမပါဘဲနဲ့ လည်း ကံတစ်ခုတည်းက အကျိုးမပေးဘူး။ ကိလေသာဆိုတာ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာပဲ။ အဝိဇ္ဇာက အမှန်မသိအောင် ဖုံးလွှမ်းတယ်။ တဏှာက တွယ်တာတယ်။ တွယ်တာမှုကို အခြေခံပြီး ကံတရားက ဖန်တီးလိုက်တာဆိုတော့ ကိလေသာနဲ့ ကံ ပေါင်းစပ်ပြီးဘဝတစ်ခုကို ဖန်တီးတယ်ပေါ့။ ဒါက မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဟောပြောချက်။

တခြားဘာသာတွေကတော့ သတ္တဝါတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်လဲဆိုရင် တန်ခိုးရှင်ကြီး ဖန်ဆင်းလို့ ဖြစ်တယ်လို့ ဒီလိုဆိုတယ်။ ဒီအယူအဆဟာ အင်မတန်မှ ရှေးကျတယ် "ဣဿရနိမ္မာနဝါဒ"လို့ ခေါ်တယ်။ ကံကိုငြင်းပယ်ပြီး တန်ခိုးရှင် ဖန်ဆင်းရှင်ကြီးရဲ့ ဖန်ဆင်းမှုကြောင့် တောတောင်ရေမြေ စတဲ့ သက်မဲ့တွေရော သက်ရှိသတ္တဝါတွေရော ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ သို့သော် တန်ခိုးရှင်ကြီး ဖန်ဆင်း လို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကိုအားလုံးက လက်ခံတာလားဆိုတော့ လက်မခံဘူး။ တချို့က ငြင်း ပယ်တယ်။ ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ မတော်တဆ Accidental ဖြစ်လာတာလိုဆိုကြတယ်။ အကြောင်းမရှိဘူး။ သူ့ဟာသူဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆလဲရှိတယ်။

မြတ်စွာဘုရားကတော့ ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ တန်ခိုးရှင်ဖန်ဆင်းလို့ ဖြစ်တာ လည်း မဟုတ်ဘူး ။ လောကမှာ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ကိလေသာနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ကံတရားရဲ့ ဖန်တီးမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာတဲ့ ။ ဒါဖြင့် ဒီကံက ဘယ်မှာ ဖြစ်တာလဲဆိုရင် အသီးသီး သော သတ္တဝါတွေရဲ့ နေ့စဉ်တွေးကြံပြောဆိုပြုမူတွေ အပေါ်မှာ ဖြစ်တာ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်၊ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး စိတ်နေသဘောထားချင်း မတူတော့ ပြုလုပ်တဲ့ ကံချင်းကလည်း မတူကြဘူး။ မတူညီတဲ့ ကံပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ကံကြမ္မာပုံရိပ်တွေဟာ သ

တ္ထဝါတွေမှာ ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်နေတယ်။ ဒါက လွဲမှားစရာမရှိဘူး။

ထာဝရဘုရားက ဖန်ဆင်းတယ်ဆိုရင် ပုံစံတူပဲ ဖန်ဆင်းရမှာ ပေါ့။ ဘာပြုလို့ တုန်းဆိုရင် သူက မူကလေးလုပ်ပြီး ဖန်ဆင်းရမှာ ။ ပန်းပုဆရာဆိုရင် မူလုပ်ပြီးဖန်ဆင်းတာ ပုံတူဖြစ်တာပေါ့။ အဲ သူက ပုံစံမတူအောင် အမျိုးမျိုးဖန်ဆင်းရတယ်ဆိုရင် တော်တော်လက်ဝင်မှာ ပဲ။ လိပ်ပြာဆိုတဲ့ Species တစ်ခုတင်ပဲ ပန်းချီဆရာတွေ ရေးလို့ မမှီအောင် ဒီဇိုင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လေ။ လိပ်ပြာဖန်ဆင်းတာနဲ့ တောင် သူ့အသက်လောက်ချင်မှ လောက်မယ်နော်။ လိပ်ပြာဖန်ဆင်းတာနဲ့ ပဲ အချိန်တွေအများကြီးကုန်သွား တယ်။ သို့သော် ပြောကြလိမ့်မယ် တန်ခိုးရှင်ပဲ "ဥုံဖွ"ဆို အကုန်ဖြစ်တယ်လို့ ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတော်အရ ကံတရားနဲ့ ဘုံဘဝတွေဟာ ကိလေသာနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိနေတယ်။ ကံတရားကို လက်ခံရင် ဘုံဘဝကိုလည်း လက်ခံရမယ်။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ဘာ့ကြောင့်ဖြစ်လဲ? မတူညီတဲ့ ကံတရားတွေကြောင့် ဖြစ်တယ်ပေါ့။

ဒုဂ္ဂတိဘုံသား ပြိတ္တာများ

သတ္တဝါတွေဖြစ်ရာ ဘုံဌာနတွေကို "ဘူမိ" သို့မဟုတ် "ဘဝ" လို့ ဆိုတယ်။ ဒုဂ္ဂတိဘုံသားတို့ ရဲ့ အမှာ စကားမှာ ဒုဂ္ဂတိဘုံသားဆိုတာ ဘယ်သူတွေကို ပြောတာလဲဆိုရင် စဉ်ဆက်မပြတ် ဒုက္ခတွေ ကျရောက်နေတဲ့ ငရဲသူ ငရဲသား သတ္တဝါတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ပြိတ္တာတွေပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ "ဒုဂ္ဂတိဘုံသားတို့ ရဲ့ အမှာ စကား"ဆိုတာ ပေတဝတ္ထု၊ ပါဠိတော်မှာ လာတဲ့ လူ့ဘုံ လူ့ဘဝနဲ့ ဆက်စပ် ပြီး အကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးကို ခံနေရတဲ့ သတ္တဝါအချို့ရဲ့ အမှာ စကားကို ဆိုလိုတယ်။

ပိဋကတ်သုံးပုံထဲမယ် ပေတဝတ္ထုဆိုတာ ရှိတယ်။ ပြိတ္တာတွေရဲ့ အကြောင်းကို စုစည်းဖော်ပြ ထားတဲ့ စာပေဖြစ်တယ်။ လူ့ဘဝအဆုံးသတ်သွားတဲ့ အခါ ဒုဂ္ဂတိဘုံ ရောက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး လွတ်လာတဲ့ အခါ လူ့ဘဝမရောက်သေးဘဲနဲ့ ပြိတ္တာဘုံ ရောက်ရှိနေကြတယ်။ ရံဖန်ရံခါ လူ့ဘဝကနေ တိုက်ရိုက်ရောက်သွားတာလည်း ရှိတယ်ပေါ့။ ခုခေတ်တစ္ဆေတို့ သရဲတို့ လည်း ပါဝင်တယ်ပေါ့။ သူတို့ ပြောတဲ့ အမှာ စကားတွေကို ပေတဝတ္ထုပါဠိတော်မှ ကောက်နှုတ်ပြီး ဟောပြောမှာ ဖြစ်တယ်။

Reasonable ဖြစ်တဲ့ ပေတဝတ္ထု

ဒီပေတဝတ္ထုပါဠိတော်ဆိုတာ ယုံတမ်းစကားလားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ သို့သော် အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့ ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ် ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေနဲ့ ဖော်ပြတာဖြစ်တယ်။ အရမ်းမဲ့ဖော် ပြတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ်တုန်းက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်ပြီး ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့ ဒီဘဝရောက် တော့ ဒီဒုက္ခတွေ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့ အသေးစိတ်ဖော်ပြတာဖြစ်သော ကြောင့် Reasonable ဖြစ်တယ်။

လူတွေဟာ ယုတ္တိမရှိတာတွေတောင်မှ လက်ခံနေကြတာပေါ့။ ဒီပေတဝတ္ထုဆိုတာ အင်မတန် မှ ယုတ္တိရှိတဲ့ အရာတွေပဲဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မမြင်ရ မကြားရပေမယ့်လို့ အကြောင်းနဲ့ အကျိုး ကိုက်ညီရင် လက်ခံရတာတွေအများကြီးပဲ။ ပိဋကတ်ထဲမှာ ပါတာထက် ပိုများ တဲ့ အကြောင်းအရာ တွေ ရှိသော်လည်း အားလုံးကို မှတ်တမ်းတင်နိုင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ။

ငါးရဲငါးဆယ် နည်းသေးတယ်

မြတ်စွာဘုရားပါရမီဖြည့်တဲ့ ဘဝပဲကြည့် - "ငါးရဲငါးဆယ်"ပဲ မှတ်တမ်းတင်နိုင်တာ။ စာထဲမှာ "ငါးရဲလေးဆယ့်ခုနစ်ဇာတ်"ပဲ ရှိတာနော်။ လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းမှာ ဖြစ်တဲ့ ဘဝဟာ နည်းတဲ့ ဘဝလား။ တစ်ကမ္ဘာမှာ တောင် ငါးရဲငါးဆယ် မကနိုင်ဘူးလေ။ သို့သော် မြတ်စွာဘုရားအလောင်းဟာ ဘဝပေါင်း ငါးရဲငါးဆယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့တာလား၊ ဒီပြင် မရှိဘူးလားလို့ မေးစရာရှိ တယ်။

တစ်ခါတုန်းက သိသပါဝနဆိုတဲ့ ယင်းတိုက်တောကြီးထဲမှာ ကြွေကျနေတဲ့ ယင်းတိုက်ရွက် ကလေးတွေကို လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး "ချစ်သားရဟန်းတို့ ၊ ငါဘုရားလက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အရွက် တွေ ဘယ်ဟာက ပိုများ လဲ"လို့ မေးတယ်။ "တောထဲက မရေမတွက်နိုင်အောင်များ ပါတယ်၊ အရှင် ဘုရားလက်ထဲမှာ နည်းနည်းလေးပဲရှိပါတယ်" "အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါသိပြီး မပြောတာတွေက အများကြီးပဲ"တဲ့ နော်။

မြတ်စွာဘုရားဟောခဲ့တာနည်းနည်းပဲ။ သိသမျှဟောမယ်ဆိုရင်လည်း ဆုံးနိုင်ဖွယ်ရာမရှိဘူး။ အတိတ်ဘဝ ဇာတ်တော်ကို ပြန်ဟောတယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ လည်း ပဲ အင်မတန်မှ နည်းပါးတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းတွေ လောက်ပဲ အကြောင်းပေါ်လာတဲ့ အခါမှာ ဟောတာမျိုးဖြစ်တယ်။ ငါးရဲငါးဆယ် ဆိုတာ အလွန်ကိုနည်းတယ်ပေါ့။ ငါးရဲငါးဆယ်ထဲမပါတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေလည်း ပိဋကတ်သုံးပုံ ထဲမှာ ရှိနေသေးတယ်။ ဥပမာ

အင်္ဂုတ္တိုရ်ထဲမှာ ပါတဲ့ "သစေတနသုတ်"တို့လိုဟာမျိုး ပေါ့။ အဲဒီလို စာပေကို အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့ သေချာလေ့လာသုံးသပ်ကြည့်ရင် မှတ်တမ်းတင်ထားတာဟာ အင်မတန်မှ နည်းတယ်။ ဒီလောက်နည်းတာတောင် ဘုန်းကြီးတို့ တတွေ တိုတောင်းလှတဲ့ ဘဝ အတွင်းမှာ သိရှိမှတ်သားဖို့ များ နေသေးတယ်လို့ ပဲ ပြောရမှာ နော်။

အကြောင်းနဲ့ အကျိုး

အေး-ကောင်းပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်ဟာ ကိလေသဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ်လို့ ဆို တဲ့ လည်ပတ်ပြီး ဖြစ်နေတဲ့ သဘာဝတရားတွေ ဖြစ်တယ်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အရပြောရင် အကြောင်း တရားတစ်ခုကို အမှီပြုပြီး အကျိုးတရားတွေကို ထုတ်လုပ်နေတဲ့ အကြောင်းတရားတွေ၊ အကြောင်း တရားက ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ အကျိုးတရားတွေဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဟာ စဉ်ဆက်မပြတ် ဖြစ်နေသည့် အတွက် ဘဝဆိုတာ ဖြစ်တယ်လို့ မှန်ကန်တဲ့ အမြင်နဲ့ သိဖို့ လိုတယ်။ အကြောင်းနဲ့ အကျိုး ဆက်စပ်ပြီး ဖြစ်နေတာဆိုရင် အကျိုးကို မလိုချင်တဲ့ အခါ အကြောင်းကို ဖယ်ရှားဖို့ လိုတယ်ပေါ့။ အကြောင်းတွေ ဖယ်ရှားနိုင်ဖို့ နည်းစနစ်တွေကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားက ဟောပြောခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆို တာလည်း ဟောထားတယ်။ ဖြစ်တာတွေကို မလိုချင်တော့ဘူး ဆိုရင်လည်း ဘယ်နည်းနဲ့ ချုပ်ငြိမ်း အောင် လုပ်လို့ ရတယ်ဆိုတာကိုလည်း ဟောခဲ့တယ်။ အင်မတန်မှ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ တရားဓမ္မတွေပဲ။

သံသရာဝဋ်က လွတ်တဲ့ နည်း

သံသရာဝဋ်က လွတ်ဖို့ ဆိုတာ တရားမကျင့်ဘဲနဲ့ လွတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းကို ဖယ်ရှားဖို့ ဆိုတာ မှန်ကန်တဲ့ နည်းလမ်းကို မသုံးဘဲနဲ့ ဖယ်ရှားလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖယ်ရှားလို့ ရမယ် ဆိုရင် အလွယ်တကူ လူတိုင်းဖယ်ရှားမှာ ပေါ့။ မှန်ကန်တဲ့ အကျင့်လို့ ခေါ်တဲ့ "ဗြဟ္မစရိယ" မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အကြောင်းတရားတွေကို ဖယ်ရှားနိုင်တယ်။ ဆိုပါစို့-သံသရာဝဋ်က လွတ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကိလေသာတွေကို ဖယ်ရှားခြင်းဖြင့် ကံကို ဖယ်ရှားပြီးဖြစ်သွား တယ်။ ကိလေသာနဲ့ ကံကို ဖယ်ရှားခြင်းအားဖြင့် ဝိပါကဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတွေဟာ မလာတော့ဘူး။ ဒါ သံသရာဝဋ်က လွတ်တဲ့ နည်းပဲ။

သတ္တဝါဘယ်လိုဖြစ်?

ကံကို တိုက်ရိုက်ဖယ်ရှားလို့ မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ တုန်း၊ ဆိုပါစို့ စိတ်ကူးတယ်ဆိုတဲ့ မနောကံ မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်သွားပြီ၊ ဖြစ်သွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ "မဖြစ်ဘူး"လို့ ငြင်းဆိုလို့ မှ မရတာ။ နှုတ်ကပြော ပြီးရင်လည်း ပြောပြီးသွားပြီ။ ကိုယ်ထိလက်ရောက်လုပ်ပြီးသွားရင်လည်း လုပ်ပြီးသွားပြီ။

အဲဒီကြံစည်မှု၊ ပြောဆိုမှု၊ လုပ်ကိုင်မှုရဲ့ နောက်မှာ စွမ်းအားပြည့်နေတဲ့ စေတနာတွန်းအား လေးတွေဟာ စိတ်အစဉ်မှာ Remain ဖြစ်သွားပြီ ပေါ့။ Accumulate ဖြစ်သွားပြီ။ Accumulate ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ မျိုးစေ့ပါတဲ့ အသီးလေးသီးလာတာ။ အသီးလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းရင့်လာပြီ၊ မြေနဲ့ ရေနဲ့ တွေ့ရင် ပေါက်မယ့်အနေအထား ရောက်တာပဲ။ ဒီလိုဆိုလိုတာပေါ့။

မျိုးစေ့ထဲမှာ သတ္တိဝင်သွားသလို သတ္တဝါတွေရဲ့ စိတ်အစဉ်ထဲမှာ လည်း သတ္တိလေးတွေ ဝင်သွားတာ၊ ဘာသတ္တိတုန်းဆိုတော့ ကမ္မသတ္တိ၊ အာသေဝနသတ္တိ၊ ပုံပိုးတဲ့ ကျန်တဲ့ သတ္တိတွေ အတ္တိ သတ္တိတို့ ၊ အဝိဂတသတ္တိတို့ ဖြစ်တယ်ပေါ့။ သတ္တဝါတွေရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ ကံရဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိတွေ ပျံ့နှံ့ စိမ့်ဝင်သွားတဲ့ အခါ ကိလေသာရဲ့ အကူအညီရတာနဲ့ တပြိုင်နက် ဘဝတစ်ခုဖြစ်ဖို့ ရာ အဆင်သင့် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ စဉ်ဆက်မပြတ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုဆိုတာပေါ့နော်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ကမ္မဝါဒ

အဲဒီတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ကမ္မဝါဒနဲ့ တခြားကမ္မဝါဒတွေ တူသလား? ဥပမာ ဗုဒ္ဓပွင့်တော်မူခဲ့ တဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ဗြဟ္မဏတွေလည်း ကံရှိတယ်လို့ လက်ခံတယ်။ ဒီနေ့ခေတ် Hinduism ဟိန္ဒူဝါဒ ကလည်း ကံကိုလက်ခံတယ်။ ဗုဒ္ဓဝါဒကလည်း ကံကိုလက်ခံတယ်။ နောက် Jainism ကလည်း ကံကို လက်ခံတယ်။ သို့သော် ကံလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ တူသလားဆိုရင် မတူညီတဲ့ အချက်တွေအများကြီးရှိ တယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ကံဆိုတာ စေတနာကိုပြောတာ။ စေတနာဆိုတာ လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သဘာဝတွန်းအားတစ်ခုပဲ။ တွန်းအားဆိုတာ ကြံစည်အောင် လှုံ့ဆော်တယ်၊ ပြောဆိုမိ အောင် လှုံ့ဆော်တယ်၊ လုပ်မိအောင် လှုံ့ဆော်တယ်။ အဲဒီလှုံ့ဆော်တဲ့ တွန်းအားကို ကံလို့ ခေါ်တာ။ တွန်းအားဟာ တွန်းအားသက်သက်မျှသာ ဖြစ်တယ်။ ငါလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ဟာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ထာဝရမြတ်တဲ့ အရာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဆိုင်ရာအကြောင်းတွေကြောင့် ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်။ သင်္ခါရတရား သက်သက်မျှသာ ဖြစ်တယ်လို့ မြတ်စွာဘု

ရားက ဒီလိုဟောပြောတယ်။

ဟိန္ဒူဝါဒကတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီကံဆိုသည် မှာ အတ္တရဲ့ တွေးခေါ်မှု၊ အတ္တရဲ့ ပြောဆိုမှု၊ အတ္တရဲ့ လုပ်ကိုင်မှုတွေသာ ဖြစ်တယ်။ ပြုလုပ်သူက အမြဲတမ်းရှိနေတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ပြုလုပ်သူမရှိဘူး၊ ခံစားသူလည်း မရှိဘူး၊ ပြုလုပ်သူဆိုတာ အကြောင်းတရား၊ ခံစားသူဆိုတာ အကျိုးတရား။ Hinduism မှာ တော့ ပြုလုပ်သူဆိုတာ အတ္တ၊ ခံစားသူဆိုတာလည်း အတ္တ။ ထာဝရမြဲတဲ့ အရာလေး တစ်ခုဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားကတော့ အားလုံးကို အနတ္တလို့ ဟောတယ်။

အနတ္တဆိုတာ ဆိုင်ရာအကြောင်းတရားတွေကြောင့် ဖြစ်လာတာ။ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ထင်ရှားအောင်ပြောမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အိမ်မှာ သရက်ပင်လေး တစ်ပင်စိုက်တယ်။ ကိုယ်လုပ်ပေးနိုင် တာ ဘာလဲဆိုတော့ အစေ့လေးကို မြေကြီးထဲထည့်ပြီး ရေလောင်းပေးတယ်။ ဒါပဲ ကိုယ်တတ်နိုင်တာ။ သရက်စေ့က အမြစ်ထွက်လာတာတို့ ၊ အညှောင့်ထွက်လာတာတို့ ၊ အပင်ကြီးထွား အကိုင်း အခက်တွေ ထွက်လာတာတို့ ၊ အပွင့်ပွင့်တာတို့ ၊ အသီးသီးတာတို့ ဟာ ကိုယ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆိုင်ရာအကြောင်းတရားတွေကလုပ်တာ။ သရက်စေ့ကိုက ကိုယ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတရားတွေက ဆိုင်ရာအကျိုးတရားတွေကို ဖြစ်စေတာပေါ့။ သို့သော် ကိုယ်နဲ့ ဆက်စပ်နေ တာဖြစ်သောကြောင့် လူတွေက "ငါစိုက်တာ ငါ့အပင် ငါ့အသီး"နဲ့ ဒီလိုပြောကြတာကိုး။

အဲဒါလိုပဲ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ကံတရားတွေကိုလည်း "ငါ့ကံ ငါလုပ်တာ"လို့ ပြောတာ ဟာ ဆက်စပ်နေလို့ သာပြောလို့ ရတာ။ တကယ်တော့ ကိုယ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။ အကြောင်းတရား တွေ ဆုံစည်းပြီး ဖြစ်ပေါ်သွားတာလို့ ဆိုတာနော်။

အဆင့်မြင့်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ကြည့်တဲ့ အခါ ငါဆိုတာ မရှိဘူး၊ ငါ ဟာဆိုတာမရှိဘူး။ ငါမှ မရှိရင် ငါဟာဘယ်ရှိမတုန်း။ ဒီလိုအမှန်မြင်နိုင် မှ အမှားမြင်တဲ့ အဝိဇ္ဇာကို ဖယ်ရှားနိုင်မယ်။ အဝိဇ္ဇာ မရှိမှ တွယ်တာမှု တဏှာဆိုတာ ပယ်နိုင်မှာ ။ တွယ်တာမှ တဏှာပယ်နိုင်မှ ကံတရားတွေ က အကျိုး ပေးလို့ မရမှာ ။ ဒါဟာ သံသရာပြတ်ဖို့ အတွက်ပဲ။

ဒါကြောင့် "တဏှာနိရောဓာ ဥပါဒါနနိရောဓော၊ ဥပါဒါနနိရောဓာ ဘဝနိရောဓော"လို့ ဟောတာ။ အစပိုင်းမှာ "အဝိဇ္ဇာနိရောဓာ သင်္ခါရနိ ရောဓော"ပေါ့။ ဒါ သူ့ဟာသူချုပ်တဲ့ အချုပ်လား ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး ။ " အသေသဝိရာဂနိရောဓာ"ဝိရာဂလို့ ခေါ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာကို ချုပ်အောင်လုပ်နို င်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်မျိုးဖြစ်ပေါ်တာကို ဆိုလိုတယ်။ သူ့ဟာသူ ချုပ်တဲ့ အချုပ် မျိုး မဟုတ်ဘူး ။ တရားကျင့်လို့ ချုပ် တဲ့ အချုပ်မျိုးဖြစ်တယ်။

အဲတော့ ကံတရားရှိနေသမျှ ဘဝဆိုတာ ရနေမှာ ပဲ။ ဘဝရနေသမျှ သုခဒုက္ခဆိုတာ လာနေမှာ ပဲ။ ဗုဒ္ဓဟောတဲ့ ကံတရားဟာ ဘဝနဲ့ ဆက်စ ပ်ပြီးဖြစ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ဆိုင်ရာအကြောင်းတရားတွေ ကြောင့် ဆိုင် ရာအကျိုးတရားတွေ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်။

ဒါဖြင့် ခံရတော့ ဘာဖြစ်လို့ ခံရလဲ? ဆို့ပါစို့ - မီးက ဖယောင်းတိုင် ကိုလောင်ရင် ဘယ်သူ့ကို ဖျက်ဆီးမှာ လဲ? ဖယောင်းတိုင်ကိုပဲ ဖျက်ဆီးမှာ ။ မီးတောက်လေးက ထင်းပေါ်မှာ တောက်တယ်ဆို ရင် ဘ ယ်သူ့ကို ဖျက်ဆီးမှာ လဲ? ထင်းကိုပဲဖျက်ဆီးမှာ ။ အိမ်ကို စွဲတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုဖျက်ဆီး မှာ လဲ? အိမ်ကိုပဲ ဖျက်ဆီးမှာ ။ ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်ရာဌာ နကို လောင်ကျွမ်းပျက်စီးစေတာပဲပေါ့။ သဘာဝ တရားက ဒီတိုင်းပဲ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဟောပြောချက်အရ "ယံ ကမ္မံကရိယန္တိ ကလျာဏံ ဝါ ပါပကံ ဝါ၊ တဿ ကမ္မဿ ဒါယာဒါ ဘဝိဿာမ"တဲ့ ။ ဘ

ယံအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ်၊ စိတ်နဲ့ ပဲ တွေးတွေး၊ နှုတ်နဲ့ ပဲ ပြောပြော၊ ကိုယ် ထိလက်ရောက်ပဲ လုပ်လုပ်၊ ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်လုပ်၊ ဆိုးတဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်လုပ်၊ အကောင်းအဆိုး တွေးသမျှ၊ ပြောသမျှ၊ လုပ်သမျှတွေဟာ ကံအရာမြောက်သွားရင် အဲဒီကံရဲ့ အမွေ ကို ခံရမှာ ပဲတဲ့ ။ ဘာလို့ တုန်း ဆို ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်သည့်အတွက် ကိုယ်နဲ့ ဆက်စပ်နေတာကိုး။ မီး တောက်ကလေးသည် ဘယ်နေရာမှာ စွဲစွဲ စွဲတဲ့ နေရာ လောင်ကျွမ်းပျက် စီးမှာ ပဲ ဒီအဓိပ္ပါယ်မျိုးပြော တာ။

အကုသိုလ်ကံနဲ့ ကုသိုလ်ကံ

အေး - အကုသိုလ်ကံဟာ သတ္တဝါတွေရဲ့ စိတ်ဆန္ဒထဲမှာ "အယောနိ သောမနသိကာရ"လို့ ဆိုတဲ့ Unwise Attention မမှန်မကန် နှလုံးသွင်းခြင်း၊ သတိကင်းမဲ့ခြင်း၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကင်းမဲ့ ခြင်းဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားတွေကြောင့်ဖြစ်တာ။ နောက် "အသပ္ပုရိသုပသေဝန" သူတော်မဟုတ် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ပေါင်းမိခြင်း၊ "အသဒ္ဓမ္မသဝန" သူယုတ်မာတို့ ရဲ့ ဟောပြောချက်တွေကို နားယောင် မိခြင်းဆိုတဲ့ အကြောင်း တရားတွေကို အခြေခံပြီး မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်အပြောတွေ၊ အတွေး တွေ၊ လုပ်ရပ်တွေဖြစ်တာ။

အဲဒီလိုဖြစ်သွားရင် ဒီကံကြမ္မာက ဘယ်သူနဲ့ ပတ်သက်သွားတုန်းဆို တော့ ဖြစ်ရာပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ပဲ ပတ်သက်တယ်။ အကျိုးပေးရင်လည်း ဖြစ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပဲ အကျိုးပေးတယ်။ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ ဘယ်သူသန္တာန်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ပြီဆိုရင် အတိုင်းအတာတစ်ခုအရ သာဝဇ္ဇအပြစ်ရှိပြီး၊ ဒုက္ခ ဝိပါက ဆင်းရဲတဲ့ အကျိုးကို ထုတ်လုပ်တယ်။ ကုသိုလ်ကံကတော့ အန ဝဇ္ဇ အပြစ်ကင်းပြီး သုခဝိပါက ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ဖြစ်စေတယ်။

ဒီသဘာဝတရားကြီးနှစ်ခုဟာ သတ္တဝါတွေရဲ့ သန္တာန်မှာ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အကြောင်းတရားတွေ ဦးဆောင်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတယ်။

သတ္တဝါတွေဟာ မကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ပေါင်းသင်းမိခြင်း၊ မကောင်းတဲ့ အပြောအဆိုတွေ ကို ကြားနာရခြင်း၊ မကောင်းတဲ့ အပြောအဆိုတွေကို ကြားနာရခြင်း၊ မကောင်းတဲ့ လမ်းညွှန်ချက် တွေကို နာခံရခြင်း၊ မကောင်းတဲ့ တိုက်တွန်းမှုတွေကို ခံရခြင်း စတာတွေကြောင့် မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်တွေလုပ်ဖြစ်တယ်။ လူတော်လူကောင်းတွေနဲ့ ပေါင်းမိလို့ ကောင်းတဲ့ စကားတွေ ကောင်းတဲ့ လမ်းညွှန်ချက်တွေရတယ်။ ကောင်းတဲ့ လမ်းညွှန်ချက်တွေရလို့ ကောင်းတဲ့ အတွေး၊ ကောင်းတဲ့ အပြော အဆို၊ ကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်ဖြစ်ကြတယ်။

ဟော အကောင်းနဲ့ အဆိုးဟာ ဆိုင်ရာအကြောင်းတရားတွေရဲ့ ဦးဆောင်မှုနဲ့ ဖြစ်တာ။ မတူညီ သော လမ်းကြောင်းကြီးတွေပေါ်မှာ လျှောက်လှမ်းနေကြတယ်တဲ့ ။ အဲလိုလျှောက်လှမ်းတဲ့ အထဲမယ် ကံတရားဟာ ဘယ်သူ့သန္တာန်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်ကံက မကောင်းတဲ့ အကျိုးတွေကို ပေးတယ်။ ကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်ကံက ကောင်းတဲ့ အကျိုးကိုပေးတယ်။ သတ္တဝါတွေဟာ ဒီလို ကောင်း ကျိုးဆိုးကျိုးကို ရရှိခံစားကြရတယ်တဲ့ ။

သင်ခန်းစာစု ပေတဝတ္ထု

စာပေမှာ ပေတဝတ္ထုကို မှတ်တမ်းတင်ထားတာ အများကြီး မဟုတ်ဘူး ၊ ငါးဆယ့်တစ်ပုဒ်ပဲရှိ တယ်။ အဲဒီ ငါးဆယ့်တစ်ပုဒ်ထဲက သင့်တော်ရာဝတ္ထုအချို့ကိုထုတ်နှုတ်ပြီး ဟောပြောပေးမယ်။ ဒီ တရားကို နာယူပြီးတော့ ဘဝအတွက် သင်ခန်းစာတွေရလာနိုင်မယ်။ လောကမှာ

ဘဝသင်ခန်းစာ ဆိုတာ ယူကြရတယ်။ သင်ခန်းစာယူပြီးတဲ့ အခါ မိမိရဲ့
ဘဝ အဆင်ပြေဖို့ မှန်ကန်တဲ့ လမ်းကြောင်းကို
ကြိုးစားလျှောက်လှမ်းကြရမယ်။ ငါးဆယ့်တစ်ဝတ္ထုထဲက သင့်တော်ရာ
ဝတ္ထုလေးတွေကို ရွေး ကောက်ပြီး "ဒုဂ္ဂတိဘုံသားတို့ ၏ အမှာ စကား"
အဖြစ် ဟောပြောမှာ ဖြစ်တယ်။

ဒီကနေ့ခေတ်မှာ လည်း "သေရွာပြန်တို့ ရဲ့ အကြောင်း"ဆိုပြီး ရေး
ထားတဲ့ စာအုပ်တွေရှိတယ်။ အတွေ့အကြုံက တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မတူကြ
ဘူးပေါ့။ တချို့အတွေ့အကြုံက အင်မတန်မှ ထူးဆန်း တယ်။ ယုံနိုင်စ
ရာမရှိဘူးပေါ့။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တိုင်ကိုက အကုန်လုံးမပြောဘူး။
ဘာဖြစ်လို့ တုန်း ဆိုရင် ယုံကြမှာ မဟုတ်လို့ ပဲ။ သတ္တလောကကြီးဆို
တာ အင်မတန်မှ ဆန်းကြယ်တယ်။ သက်သေ သာဓက ရှိတဲ့ အခါမှ မြ
တ်စွာဘုရားက ဟောပြောတာဖြစ်တယ်။ ဘယ်ဟောပြောချက်ပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒီဗ္ဗ စက္ခုကို အခြေခံတဲ့ "ယထာကမ္မူပဂဉာဏ်" ကံအားလျော်စွာသတ္တ
ဝါတွေဟာ ဘုံဘဝကို ရောက် တယ်ဆိုတာကို သိတဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ဟောတာ။

သတ္တဝါတွေရဲ့ ကံစွမ်းရည်သတ္တိ၊ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ ဒါတွေ
အားလုံးကို ဘုရားပဲမှန် အောင် ပြောနိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
အကုန်မသိဘူး၊ အပေါ်ယံလောက်ပဲ ပြောနိုင်တယ်။

အရှင်နာရဒနှင့်ပြိတ္တာများ

ပေတဝတ္ထုပါဠိတော်မှာ အရှင်နာရဒရဲ့ အတွေ့အကြုံဇာတ်လမ်း
တွေကို မှတ်တမ်းတင်ထား တယ်။ ရှင်လက္ခဏနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ လ
ည်း အတွေ့အကြုံဇာတ်လမ်းတွေရှိတယ်နော်။ သံယုတ်ပါ ဠိတော်မှာ
ထူးဆန်းတဲ့ ဒုဂ္ဂတိဘုံသားတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းတွေရှိတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ မကြာခင်က "ထူးဆန်းသောသတ္တဝါကြီးများ "ဆိုတဲ့ ခေါင်း
စီးနဲ့ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ ရဲ့ အတွေ့ အကြုံကို ဟောထားတာရှိတယ်
။

အခု ဒီကနေ့ "ဒုဂ္ဂတိဘုံသားတို့ ရဲ့ အမှာ စကား"ကို ဟောမှာ ဖြစ်တယ်။ များ သောအားဖြင့် ရာဂြိုဟ်ပြည်က ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင် နေရာဟာ ဒုဂ္ဂတိဘုံသားတွေ များ ပြားတဲ့ နေရာတစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ် ပေါ့။ အဲဒီမှာ ဒီနေ့ခေတ်တောင်မှ ပဲ ရှိသေးတယ်နဲ့ တူတယ်။ ရေပူတွင်းတွေဆိုတာရှိတယ်။ မြန်မာ ပြည်မှာ လည်း ပဲ ရေပူတွင်းတွေရှိတယ်။ ဟန်လင်းကြီးဘက်မှာ ရှိတယ်၊ ထားဝယ်ဘက်မှာ ရှိတယ်။

အိန္ဒိယမှာ ရှိတဲ့ ရေပူတွင်းကို တပေါဒါ လို့ ခေါ်တယ်။ တပေါဒါရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ရေပူလို့ ပြော တာပဲ။ တပဆိုတာ ပူလောင်နေတဲ့ ၊ ဥဒ ဆိုတာ ရေ၊ ရေပူရှိတဲ့ မြစ်ကို တပေါဒါမြစ် ရေပူတွင်းပေါ့။ အဲဒီရေက ဘာလို့ ပူတာတုန်းဆိုတော့ လောဟကုမ္ဘီ ငရဲအိုးကြီး နှစ်လုံးကြားက ဖြတ်စီးလာလို့ တဲ့ ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီနေ့ခေတ် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေနွေးနဲ့ ရေချိုးချင်ရင် လျှပ်စစ်ရေနွေးအိုးက ဖြတ်စီး လာတဲ့ ရေပူနဲ့ ချိုးရတာပဲ။ အဲဒီရေပူတွင်းက ရေဟာလည်း ငရဲအိုးနှစ်လုံးကြားက ဖြတ်စီးလာတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ကမ္ဘာမှာ မီးတောင်တွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ သတ္တဝါတွေဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ အကျိုးပေးမှု ကြောင့် အဲဒီမီးတောင်တွေထဲမှာ သွားဖြစ်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ထူးဆန်းတယ်။ အင်မတန်ပူ တဲ့ မီးတောင်ထဲ သတ္တဝါလို့ ပြောလို့ ရနိုင်တယ်။ အဲတော့ လောဟကုမ္ဘီ ငရဲမှာ ခံစားနေကြရတဲ့ သတ္တဝါတွေရှိတယ်။ အဲဒီငရဲအိုးနှစ်လုံးကြားက ဖြတ်စီးလာလို့ ရေကပူတယ်လို့ ဆိုတယ်။

ဝက်နှုတ်သီးနဲ့ လူတူပြိတ္တာ

တစ်နေ့တော့ ရှင်နာရာဒဆိုတဲ့ ရဟန်းတော်တပါးဟာ ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ပေါ်ကနေ ဆင်းလာတဲ့ အခါမှာ ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင် ကို မြင်ခဲ့ရတယ်။ သူမြင်ခဲ့တဲ့ သတ္တဝါက ဝက်နှုတ်သီးနဲ့ လူပုံစံပြိတ္တာတစ်ကောင်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ပြိတ္တာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အင်မတန်မှ လှတယ်။ အသားရေက ဝင်းပြီးပတ်ဝန်းကျင်တောင်မှ ဖိတ်ဖိတ်တောက်တယ်။ သို့သော် သူနှုတ်သီးက ဝက်နှုတ်သီးကြီးတဲ့ ။ ကဲ ဘယ်လောက်ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါတုန်းဆိုတော့ ဝက်နှုတ်သီးနဲ့ ပြိတ္တာကြီးပေါ့။ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ အင်မတန်မှ လှပတဲ့ သူတစ်ယောက်၊ သို့သော် မျက်နှာမြင်လိုက်တာနဲ့ ဝက်နှုတ်သီးကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။

အင်မတန်မှ ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါကို သူမြင်တော့ အနီးရောက်လာတဲ့ အခါမှာ သူ စကားပြော ကြည့်တယ်။ "ထူးဆန်းလှချေလား။ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ အင်မတန်မှ လှတယ်။ အသားအရေတွေက စိုပြေဝါဝင်းပြီး မျက်နှာကတော့ ဝက်နှုတ်သီးကြီးနဲ့ ။ ဘာကြောင့် ဒီဘဝမျိုး ရောက်တာလဲ?"လို့ မေး တယ်။

သူကပြောတယ် "သူဟာ အရင်ဘဝတုန်းက လူသားတစ်ယောက်ပါ "တဲ့ ။ "ကိုယ့်အမှုကို တော့ စောင့်စည်းတယ်။ သူများကို ပုတ်ခတ်တာမလုပ်ဘူး။ သို့သော် နှုတ်ကိုတော့ မစောင့်စည်းခဲ့ ဘူး"တဲ့ ။ "ဆဲရေးတိုင်း ထွာတယ်၊ ကြမ်းတမ်းသောစကားကို ပြောတယ်၊ နှုတ် အင်မတန်ကြမ်းတမ်း ခဲ့တယ်။ သူတော်ကောင်းတွေကို ဆဲရေးတယ်၊ ရဟန်းသံဃာတွေကို ဆဲရေးခဲ့တယ်"တဲ့ ။

ဆဲတယ်လို့ ဆိုကတည်းက သူ့စိတ်ဟာ ဒေါသပြင်းထန်တဲ့

စိတ်မျိုးဖြစ်တာပေါ့။ အဲဒီလို ဒေါသပြင်းထန်တဲ့ စိတ်နဲ့ ဆဲရေးတာ။ အဲဒီ ဒေါသရဲ့ အရှိန်ကြောင့် လူဘဝသေဆုံးတဲ့ အခါ ငရဲကို ကျသွားတယ်။ ငရဲက လွတ်လာတဲ့ အခါ ကံကြမ္မာက မကုန်သေးတော့ သူ့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ဟာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်တယ်။

ဒေါသဖြစ်ပြီးစိတ်ဆိုးရင် နှုတ်သီးကချွန်သွားတာလေ။ အဲတော့ ဝက်နှုတ်သီးလို နှုတ်သီးချွန် တဲ့ ပြိတ္တာဘဝရောက်လာတယ်။ အင်မတန်မှ အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်တဲ့ မျက်နှာဖြစ်တယ်။

သူက မှာ လိုက်တယ်တဲ့ ။ "တပည့်တော်ကို အရှင်ဘုရားကိုယ်တိုင် မြင်တယ်မဟုတ်လား။ တပည့်တော်ဟာ ကာယကံကိုတော့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနေခဲ့တယ်။ သို့သော် နှုတ်ကို မစောင့်စည်းဘဲ ဆဲရေးတယ်၊ လိမ်ညာတယ်၊ ပါးစပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကုသိုလ်တွေ အကုန်လုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် အပါယ်ငရဲကျပြီးတဲ့ အခါမှာ တပည့်တော် ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်လာ ရတာပါ"တဲ့ ။ ကံကြမ္မာပုံရိပ်ဆိုတာ စိတ်ဓာတ်ပေါ်မူတည်ပြီးတော့ဖြစ်တာ။ "အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကိုပဲကြည့်၊ ဘယ်တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် နှုတ်ကိုစောင့်စည်းပါ၊ နှုတ်ကို မထိန်းသိမ်းမစောင့်ရှောက်ရင် တပည့်တော်အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့နိုင်ပါတယ်"လို့ အမှာ စကား ပါးလိုက်တာပေါ့။

သူပြောလိုက်တဲ့ စကားကိုကြည့်ရင် သူ ဘာလုပ်ခဲ့လို့ ဒီဘဝကို ရောက်ရတယ်ဆိုတာ ထင်ရှား တယ်။ သူ အတိတ်ဘဝတုန်းက လုပ်ခဲ့တာကို ပြန်ပြီးမှတ်မိနေလို့ ပြောတဲ့ စကားဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို ဝက်နှုတ်သီးနဲ့ ပြိတ္တာကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ မှာ ကြားချက်ကို ရှင်နာရဒက မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက် ထားတဲ့ အခါ မြတ်စွာဘုရားက ရောက်ရှိလာတဲ့ ပရိသတ်တွေကို ထပ်ပြီး ဟောပြောတယ်။ ဝစီ ဒုစရိုက်ရဲ့ အပြစ်တွေဟာ အင်မတန်မှ

ကြီးမားတယ်။ နှုတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကုသိုလ်တွေ ပြုမိမယ် ဆိုရင် ဒီလိုအရပ်ဆိုး အကျည်းတန်တဲ့ ဘဝရောက်တတ်တယ် ဆိုတာကို ဟောပြောဆုံးမခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပေါ့။

နှစ်ဦးကြားကုန်းတိုက် ပါးစပ်ပိုးလောက်ကိုက်

နောက်တစ်ခါ အရှင်နာရဒဟာ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ အခါ ကောင်းကင်ယံမှာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါနဲ့ အလွန်လှပတဲ့ ပြိတ္တာတစ်ကောင်ကို မြင်ရပြန်တယ်။ အဲဒီပြိတ္တာဟာ ခန္ဓာကိုယ် အနေနဲ့ အင်မတန်မှ လှပတယ်။ သို့သော် ပါးစပ်ကပုပ်ပြီး လောက်တွေ တဖွားဖွားထွက်နေတယ်။ အဲဒီလိုလောက်တွေ တဖွားဖွားနဲ့ ပါးစပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပုပ်နေတာကို တွေ့ရတော့ အရှင်နာရဒက တအံ့တဩ ဖြစ်တာပေါ့။ အဲဒီပြိတ္တာနဲ့ ဆုံတဲ့ အခါ မေးကြည့်တယ်တဲ့ ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်ရတာတုန်းပေါ့။

သူကပြောတယ် "သူဟာ ယခင်ဘဝတုန်းက ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နှုတ်ကို မစောင့် စည်းဘဲ တစ်ပါးနဲ့ တစ်ပါး မတည့်အောင် ဂုံးတိုက်တယ်။ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ပြောတယ်။ တရား ကျင့်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကြောင့် သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ရုပ်အဆင်းက လှပတယ်။ သို့သော် ပါးစပ်ကပုပ်ပြီး လောက်တွေတဖွားဖွားကျနေတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာက တစ်ခါတုန်းက သူတော်ကောင်းရဟန်းတော် နှစ်ပါးကို သူက ဂုံးတိုက်ခဲ့လို့ "တဲ့ ။

တော၁ရ ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ အင်မတန်မှ ရင်းနှီးတဲ့ ရဟန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး သီတင်းသုံး နေကြတယ်။ ဝါတော်တွေလဲ အတော်ရပြီ။ ဒီကိုယ်တော်က အာဂန္တုအဖြစ် အဲဒီကျောင်း လေးကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီရွာက လူတွေက သဒ္ဓါတရား အင်မတန်ကောင်းကြတ

ယ်။ ကိုယ်တော်ကြီး နှစ်ပါးနဲ့ အတူ ရွာထဲဆွမ်းခံကြတဲ့ အခါ လူတွေက လှူတန်းကြတာ၊ ရိုသေလေးစား ကြတာကိုမြင် တော့ "ဪ ဒီရွာကလူ တွေ တယ်တော်တာပဲ။ သဒ္ဓါတရားလည်း အင်မတန်ကောင်းတယ်။ ငါ ဒီရွာမှာ အမြဲနေရအောင်ကြဦးမှ ၊ ဒီကိုယ်တော်ကြီးနှစ်ပါးနဲ့ နေရင် တော့ ငါ သူတို့ တပည့် ဖြစ်မှာ ။ ငါကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီကျောင်းကို ဦးစီးဦးကို င် နေလို့ ရအောင်လုပ်မှ ပဲ"လို့ ကျောင်းလုဖို့ ကြံတာ ပေါ့နော်။

ကျောင်းရောက်တဲ့ အခါ ဒီကိုယ်တော်နှစ်ပါး မတည့်အောင် ဂုံးတိုက် ဖို့ စဉ်းစားတယ်။ နှစ်ပါး လုံးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းတယ်။ တစ်ရ က်တော့ အကြီးကိုယ်တော်ထံကနေ ဆုံးမဩဝါဒတွေ နာခံပြီးတော့ ကျောင်းကအဆင်းမှာ ပြန်တက်လာတယ်။ ပြန်တက်လာတော့ အကြီး ကိုယ်တော်က မေးတယ်။ ဘာလို့ လာတာလဲဆိုတော့ တပည့်တော် လျှောက်ချင်စရာလေး တစ်ခုကျန်လို့ လာတာ ပေါ့။ ဘာလျှောက်ချင်တာ တုန်းမေးတော့ "အရှင်ဘုရား ဟိုကိုယ်တော်နဲ့ အဆင်ပြေရဲ့ လား"တဲ့ ။ " ဟ တို့ အတူတူနေလာတာ ကြာလှပြီ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အဆင်ပြေပါ တယ်"လို့ ဖြေတော့ "အရှင်ဘုရား ကသာ သူတော်ကောင်းစိတ်ရှိလို့ အ ဆင်ပြေတယ်လို့ ပြောတာ သူက တပည့်တော်ကိုပြောတယ်၊ မင်း ဒီကို ယ်တော်ကြီးနဲ့ မပေါင်းနဲ့ ၊ ဒီကိုယ်တော်ကြီးက အင်မတန်ဆိုးတာ၊ ကိုယ် ကျင့်တရား မကောင်း ဘူးလို့ တပည့်တော်ကိုပြောတယ်"တဲ့ ။ "မင်းမဟု တ်တာတွေ မပြောနဲ့ "ဆိုတော့ "အရှင်ဘုရား တပည့်တော် မဟုတ်တာ မပြောဘူး။ အကျိုးလိုလားလို့ အရှင်ဘုရားကိုပြောတာ။ ယုံတာမယုံတာ တော့ အရှင်ဘုရား သဘောပဲ၊ တပည့်တော်ကြားတာ လာလျှောက်တာ ပါ"လို့ ပြောခဲ့သတဲ့ ။

ပုထုဇဉ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်သွားတာပေါ့။ မဆုံးဖြတ်နိုင် ဘူး။ ဟုတ်များ ဟုတ်နေ မလားပေါ့။ အဲဒီစကားကို တစ်ခါ ဒုတိယကိုယ်

တော်ကို သွားပြောပြန်တာပဲ။ ဟိုကိုယ်တော်ကလည်း သံသယဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ်တော်နှစ်ပါးဟာ စိတ်ဝမ်းကွဲပြီး ကျောင်းမှာ မနေကြတော့ဘဲ ထွက်သွား ကြတယ်။ ဒီလိုတွေထိအောင် ဖြစ်သွားတယ်ပေါ့နော်။ ဓမ္မပဒမှာ ပါတဲ့ ဝတ္ထုနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ ဒါက တော့ ပေတဝတ္ထုမှာ ပါတာ။

အဲဒီလို ကိုယ်တော်နှစ်ပါးကို ဂုံးတိုက်လိုက်တယ်။ ဂုံးတိုက်လိုက်တော့ ခါတိုင်းဆို တော်တော်ကို သင့်သင့်မြတ်မြတ်နေတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးနှစ်ပါးဟာ အဲဒီကျောင်းကနေ ထွက်သွား ကြတယ်။ အဲဒီကျတော့မှ သူက ကျောင်းကိုအပိုင်စီးတာ။ နောက်ပိုင်း သူဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ "ဪ တကယ့် အနေအထိုင်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ငါ မဟုတ်တမ်းတရားတွေနဲ့ ပြောမိပြီ"ဆိုပြီး သူ့စိတ်ထဲ ယူကျုံးမရ ဖြစ်လာတယ်။ စိတ်တွေပူလာတယ်။ အိပ်လို့ လဲ မပျော်ဘူး။ စားလို့ လဲ အဆီဩဇာ မဖြစ် တော့ဘူး။ မကြာခင်ဘဲ သူ့လုပ်ရပ်အပေါ် နောင်တကြီးစွာရပြီး ဒီကိုယ်တော် ပျံတော်မူသွားခဲ့တယ်။ သူ ဘယ်ရောက်သွားလဲဆိုတော့ ငရဲရောက်သွားတယ်။

ဟိုကိုယ်တော်ကြီးနှစ်ပါးကတော့ ဟိုဟိုဒီဒီရွှေ့ပြောင်းသွားလာရင်း ပြန်ဆုံမိပြီး တစ်ပါးနဲ့ တစ်ပါး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးတဲ့ အခါ သူကလည်း မပြောရပါဘူး။ ဟိုကလဲ မပြောရပါဘူးဆိုပြီး ပြန်အဆင်ပြေသွားကြတယ်။ ဂုံးတိုက်တဲ့ ကိုယ်တော်က စိတ်နှလုံးပူပန်ပြီး သေတဲ့ အခါ ငရဲကျသွား တယ်။

ငရဲကနေလွတ်တဲ့ အခါ အခုလို ပါးစပ်ပုပ်တဲ့ ပြိတ္တာကြီးဖြစ်ရတယ်ပေါ့။ သင်္ကန်းဝတ်ပြီး တရားအကျင့်တွေ ကျင့်ခဲ့လို့ ကပိလငါးကြီးလို ခန္ဓာကိုယ်အနေနဲ့ ကတော့ အဆင်းလှပပြီး ရွှေရောင် ထွက်နေတယ်။ သို့သော် နှုတ်နဲ့ မကောင်းတာတွေလုပ်ခဲ့တယ်၊ သူတော်ကောင်းတွေကို တ

စံဦးနဲ့ တစ်ဦး ကွဲပြားအောင် ပြစ်မှားရုံးတိုက်ခဲ့တာကြောင့် ပါးစပ်ပိုး
လောက်ကျပြီး ပုပ်စော်နံ့တဲ့ ကြောက် စရာကောင်းတဲ့ ပြိတ္တာကြီးတစ်
ကောင်ဖြစ်ရတယ်တဲ့။

သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းကို ရှင်းပြပြီး ရှင်နာရဒကို လျှောက်လိုက်တယ်။ " အရှင်ဘုရား၊ တပည့် တော် အခုလို မှားယွင်းတဲ့ မိုက်ပြစ်မိုက်ဒဏ်တွေကြောင့် ဒီဘဝရောက်တာဘုရား။ ဘယ်တော့ဖြစ် ဖြစ် နှုတ်ကို စောင့်စည်းပါဘုရား။ နှုတ်ကို မစောင့်စည်းဘဲ လိမ်လည်ပြောမိမယ်၊ ရုံးတိုက်စကား ပြောမိမယ်ဆိုရင် တပည့်တော်လို အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံနိုင်ပါတယ်"လို့ မှာ လိုက်တယ်။ ဒါက သူ့ကိုယ် တွေ့ခံ စားရတဲ့ ဒုက္ခကို ဖော်ပြပြီး မှာ လိုက်တာ။ အဲဒီဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လည်း ဝဲ ပေတဝတ္ထုမှာ မှတ် တမ်းတင်ထားတယ်ပေါ့။

ကိုယ့်ကလေးကိုယ်စား ပြိတ္တာ

နောက်ထပ် မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှစ်ပုဒ်က ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ အမျိုးသမီးတွေ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ့။ တစ်ခုက မနက်မှာ သားသမီးငါးယောက် မွေးတယ်၊ ညနေမှာ သားသမီးငါးယောက် မွေးတယ်၊ မွေးပြီးပြီးချင်း အဲဒီသားသမီးတွေကို စားပစ်တဲ့ ပြိတ္တာမျိုး သွား ဖြစ်တယ်။

နောက်တစ်ခုကလည်း မနက်မှာ သားသမီးခုနစ်ယောက်မွေးတယ်၊ မွေးပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင် နက် အဲဒီသားသမီးတွေ အကုန်စားပစ်တယ်။ ညနေမှာ သားသမီးခုနစ်ယောက်မွေးတယ် အကုန်စား ပစ်တယ်။ အခုခေတ်မှာ လည်း တွေ့ဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ ခွေးမကြီးတွေ ခွေးလေးတွေမွေးပြီးရင် စားပစ် တယ်။ ခွေးစုန်းလို့ ခေါ်ကြတယ်။

အခုပြိတ္တာကလဲ သားသမီးတွေ အကုန်စားပစ်တယ်။ ဝလားဆို တော့ မ
ဝဘူး။ အမြဲတမ်း ဆာလောင်နေတယ်။ စားတာတော့ ဆာလို့ စားတာပဲ၊
ကိုယ့်သားသမီးကို စားတယ်ဆိုကတည်းက သူ့မှာ ခံစားချက်နှစ်မျိုး ရှိနိုင်
တယ်။ သားသမီးအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိလျက် စားရလို့ သနားတဲ့ ခံစား
ချက်က တစ်မျိုး၊ ဆာလွန်းလို့ မနေနိုင်လို့ ဝမ်းမီးပူတဲ့ ခံစားချက်ကတစ်
မျိုး၊ ဒီဒုက္ခနှစ်မျိုးကို တစ်ပြိုင်နက် ခံစားစေတယ်ပေါ့။

ထူးဆန်းတဲ့ ဒီပြိတ္တာနှစ်ဦးကိုလည်း ပဲ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်စောင်းမှာ ဆုံ
တော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘဝ ရောက်လာကြတာလဲ မေးတယ်တဲ့ ။ အင်မတန်
မှ ထူးဆန်းတဲ့ ပြိတ္တာတွေ။ ခဏခဏလည်း သားသမီး တွေ မွေးဖွားတ
ယ်။ မွေးဖွားပြီးတိုင်းလည်း စားပစ်တယ်။ စားပြီးတော့လည်း ဆာလွန်း
လို့ ပူလောင် ပြီး အော်ပစ်နေရတယ်။ "ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘဝရောက်တာလဲ?
"ဆိုတော့ နှစ်ဦးလုံးဟာ သာဝတ္ထိမြို့က အိမ်ရှင်မတွေပဲ။ သူတို့ မှာ သား
သမီးမရတဲ့ အခါ ယောက်ျားက နောက်အိပ်ထောင်ပြုတယ်။ ဆိုပါစို့၊ အဲ
ဒီ နောက်အိပ်ထောင်က သားသမီးရလာတဲ့ အခါ ဆေးဆရာတစ်ဦးနဲ့
ပေါင်းပြီး ကိုယ်ဝန်တွေ ဖျက်ချခဲ့ကြတယ်။

အိန္ဒိယရဲ့ ထုံးစံက သားသမီးမထွန်းကားရင် ပစ္စည်းလည်း ပိုင်ဆိုင်ခွ
င့် မရှိဘူး။ သားသမီး ထွန်းကားမှ သားသမီးကို အကြောင်းပြုပြီး ယော
ကျားရဲ့ ပစ္စည်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတာ။ အဲဒီတော့ သားသမီးမရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
က အမြဲတမ်း မနာလိုဖြစ်နေတာ။ ပစ္စည်းရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မနာလိုဖြစ်
နေ တာ။ မနာလိုဖြစ်ပြီး အခုလို သားသမီးမရအောင် ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချ
တာတွေ ဘာတွေ လုပ်လာတဲ့ အခါ ဟိုတဖက်က မိဘတွေက သူ့လက်ချ
က်လို့ ထင်လာတယ်။ ထင်တော့ သူ့ကို စွပ်စွဲတာပေါ့။

လောကမှာ အစွပ်စွဲခံရပြီ ဆိုတဲ့ အခါမှာ လူတွေက ကျိန်တတ်ကြတ

ယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကား ယုံအောင်ကျိန်တာကို "သပထ" လို့ ခေါ်တယ်။ "ယုံကြည်စေလို သစ္စာဆိုတာ" ပေါ့။ အဲဒီကျိန်တာဟာလည်း အင်မတန်မှ ကြောက်စရာကောင်းတာ။

သူတို့ က ဘာကျိန်တုန်းဆိုရင် "သူလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အကယ်၍ သူလုပ်တာဆိုရင် နောင်ဘဝမှာ ကိုယ်မွေးတဲ့ သားသမီးကို ကိုယ်စားရပါလို့ ၏ "လို့ ကျိန်ခဲ့တယ်။ လုပ်လျက်နဲ့ မလုပ် ဘူးလို့ ကျိန်တဲ့ အခါ အကုသိုလ်က မနေဘူး။ ကျိန်လိုက်တယ်ဆိုကတည်းက ဒီကျိန်စာဟာ ဘယ်သူ့ မှာ သွားသင့်တုန်းဆို သူ့အပေါ်မှာ သွားသင့်တယ်ပေါ့။ ကျိန်စာသည် သူ့ရဲ့ Wish ဆန္ဒလို ဖြစ်သွား တယ်။

ဒီအဖြစ်မျိုးကို ကျိန်စာဆိုပြီးရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ့်သားသမီးကို စားရပါလို့ ၏ ဆိုပြီးတော့ စားပေမယ့်လို့ မဝဘဲနဲ့ အမြဲတမ်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတယ်။ "သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနဲ့ စားပြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေရပါလို့၏ "လို့ ကျိန်ခဲ့တာကိုး။ ဒါကြောင့် ဒီနှစ်ဦးလုံးဟာ တူညီတဲ့ အဖြစ်ဆိုးတွေကို ရရှိခဲ့ကြတယ်။

တစ်ကြိမ်စီတွေ့တဲ့ သူတို့ နှစ်ဦးလုံးက အမှာ စကားပြောကြတယ်။ "သူတို့ ဟာ အခုလို မကောင်းတာတွေလုပ်ပြီး လိမ်လည်ကျိန်စာဆိုခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် ဒီအဖြစ်မျိုးကို ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် နှုတ်ကနေ လိမ်လည်ပြီး ကျိန်တာဟာ အင်မတန်မှ ဆိုးဝါးတဲ့ အကျိုးဆက်တွေကို ရရှိနိုင် ပါတယ်" တဲ့ ဒါ သူတို့ ရဲ့ အမှာ စကားပေါ့။ အဲဒါကို ရှင်နာရဒက တွေ့ကြုံခဲ့လို့ ပြန်ပြီးတော့ ဟောပြော တာ။

အစားသွေးပုပ်ကြီး အဝတ်မီးရဲငြီး

နောက်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကတော့ ရှေးတုန်းက အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ အင်မတန်ဝေးလံတဲ့ ခရီးတွေကို သွားကြတဲ့ အခါ တောတွေဘာတွေ ဖြတ်သွားရတော့ တစ်ဦးတည်းသွားလို့ အန္တရာယ် မကင်းဘူးပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ကုန်သည် လှည်းတွေနဲ့ အတူတူလိုက်ရတာနော်။ ကုန်သည် တွေဟာ လှည်း ပေါင်းငါးရာ စုပေါင်းပြီးတော့ သွားတာ။ သူတို့ကို အမှီပြုပြီး ခရီးသွားတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ပါလာ တယ်။

တောထဲမှာ စခန်းချတဲ့ အခါ ဘုန်းကြီးဆိုတော့ လူတွေနဲ့ ရောနှောပြီး မနေတတ်လို့ ချောင်ကျ တဲ့ နေရာမှာ သူ့ဟာသူ တစ်ပါးထဲ သွားပြီး သီတင်းသုံးနေတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကုန်သည် တွေက ဒီဘုန်းကြီးကို ခေါ်ဖို့ မေ့ပြီး ခရီးဆက်သွားကြတယ်။ ဘုန်းကြီးက ပြန်လာတဲ့ အခါ တစ်ယောက်မှ မတွေ့တော့ သူလည်း ကြုံရာလမ်း လိုက်တာပေါ့နော်။ ဘယ်ရောက်သွားတုန်းဆိုတော့ အင်မတန်မှ ကြီးမားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတဲ့ လမ်းထဲကို ရောက်သွားတာ။ အဲဒီသစ်ပင်မှာ ရှိတဲ့ ရုက္ခစိုးနတ် ကြီးက ဒီဘုန်းကြီးကို မြင်တဲ့ အခါမှာ သဒ္ဓါတရားဖြစ်လို့ လူ့အသွင်ဖန်ဆင်းပြီး ဆွမ်းတွေဘာတွေ ကပ်ပြီး ပြုစုတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးနားရောက်လာတယ်။ သူက အဝတ်လဲ မပါဘူး၊ စားစရာလဲ မရှိဘူး၊ "သူ့ကို အဝတ်ပေးပါ၊ စားစရာပေးပါ"လို့ တောင်းတယ်။ တောင်းတယ် အဲဒီရုက္ခစိုးနတ်ကြီးက သူတို့ စားတဲ့ အင်မတန်မွန်မြတ်တဲ့ အစာအာဟာရတွေ ပေးတယ်။ ကောင်းပေ့ ဆိုတဲ့ အဝတ်တွေ သူဝတ်ဖို့ ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီးလက်ထဲလည်း ရောက်ရော စားဖွယ် သောက်ဖွယ်တွေက မစင်ကျင်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားတယ်၊ သွေးတွေပြည်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့လက်ထဲ ရောက်တာနဲ့ အစာအာဟာရတွေဟာ ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ပေးလိုက်တဲ့ အဝတ်က သူလည်ဝတ်လိုက်ရော မီးရဲရဲပူနေတဲ့ သံပြားကီး ဖြစ်

သွားတယ်။ ပူလှချေရဲ့ လောင်လှချေရဲ့ ဆိုပြီး ချွတ်ချပြီး အော်ဟစ်ထွက်ပြေးသွားရတယ်။

ဒီလိုပဲ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ လာလာတောင်းပြီး ပေးလိုက်တိုင်းလည်း ဒီအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ပဲ ကြုံတယ်တဲ့ ။ ဒီအဖြစ်ဆိုးကို ဘုန်းကြီးမြင်လိုက်ရတော့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေးတာပေါ့။ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးက ပြောပြ တယ်တဲ့ ။ "သူက တခြား မဟုတ်ဘူး ဘုရား။ အရင်ဘဝတုန်းက တပည့်တော်ရဲ့ ဇနီးပဲ။ အိမ်မှာ ရဟန်းသံဃာတွေပင့်ပြီး ဆွမ်းခဲဘွယ် ဘောဇဉ် ချိုချည် အရသာ အဖြာဖြာဆက်ကပ်လှူဒါန်းတယ်။ သင်္ကန်းတွေ လှူဒါန်းတယ်။ အဲလို လှူတဲ့ အခါမှာ သူက လှူရမလားလို့ ဆိုပြီး ရဟန်းသံဃာတွေကို ဆဲတယ်။ တပည့်တော်ကိုလည်း ဆဲတယ်။ ရဟန်းသံဃာတွေကို ဆဲတဲ့ အခါ ရိုးရိုးမဆဲဘဲ သူလှူတဲ့ ဆွမ်းဟင်းတွေ သွေးပုပ်ပြည်ပုပ်တွေ ဖြစ်ပါစေ၊ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်သင်္ကန်းတွေလည်း မီးရဲရဲငြီးတဲ့ သံပြားကြီးဖြစ်ပါစေလို့ ဆဲခဲ့ပါတယ်ဘုရား"တဲ့ ။

အဲဒီအမျိုးသမီးက အမြဲတမ်းဆဲနေတော့ ယောက်ျားကစိတ်ညစ်ပြီး သဘောကောင်းတဲ့ သူညီမနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တယ်။ ဒီလိုပဲ ရဟန်းသံဃာတွေကို ဆက်လက်ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့တယ်။ သူမ ကတော့ အမြဲတမ်း ရန်လုပ်ပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာနေခဲ့တယ်။ သေတော့ ငရဲကျသွားပြီး ပြိတ္တာမ လာဖြစ် တယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ခဲ့တဲ့ သူယောက်ျားကတော့ အခုရုက္ခစိုးနတ်ကြီးဖြစ်တာ။ အမျိုးသမီး ကတော့ သူဆဲရေး ပြောဆိုခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ အစားအစာဟာ သူ့လက်ထဲရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သွေးပုပ်ပြည်ပုပ်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ အဝတ်ကလည်း မီးရဲရဲငြီးတဲ့ သံပြားကြီးဖြစ်တယ်ပေါ့။

ဒါကိုကြည့်ပြီး ဒီလိုမကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့သ

ည့်အတွက်ကြောင့် ဒီဘဝမျိုးကို ရောက်ကြရတယ်။ အင်မတန်မှ ကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ "အရှင်ဘုရား ဘယ်သူ မပြုမိမိမှုဆိုတဲ့ အတိုင်း သတ္တဝါတွေဟာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကံအားလျော်စွာ အကောင်းအဆိုးကို ခံနေကြ ရတယ်"ဆိုတဲ့ အမှာ စကားကို ပါးလိုက်တယ်။ ဒီလို မြတ်စွာဘုရားကိုလျှောက်တဲ့ အကြောင်းကို ပေတဝတ္ထုမှာ "မဟာပေသကာရပေတီ"ဆိုပြီး ဇာတ်လမ်းတစ်ခုအနေနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားတယ်ပေါ့။

ဒီကနေ့ "ဒုဂ္ဂတိဘုံသားတို့ ရဲ့ အမှာ စကား"ကို ဝတ္ထုငါးပုဒ်နဲ့ မှတ်သားကြပြီး ဖြစ်တယ်။ အားလုံးဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ အကျိုးတွေကို ဖော်ပြထားတာဖြစ်သောကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ တတွေ ဘဝ သင်ခန်းစာယူရမယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း ထိန်းချုပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ မကောင်းတဲ့ အတွေးအကြံတွေ ဖြစ်တဲ့ မနောဒုစရိုက်တွေ မဖြစ်အောင် တစ်ဖက်သားကို ထိခိုက်သော "မုသာဝါဒ၊ ပိသုဏ္ဍဝါစာ၊ ဖရုသဝါစာ၊ သမ္မပ္ပလာပ"ဆိုတဲ့ ဝစီဒုစရိုက်တွေ မဖြစ်အောင်၊ ကာယဒုစရိုက်တွေ မဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းကြရမယ်။

ဒီလို ဒုစရိုက်ဆယ်ပါး အဆိုးတရားတွေ မိမိတို့ သန္တာန်မှာ မဖြစ်မှသာလျှင် အခုလိုဆိုးဝါးတဲ့ ဘုံဘဝမျိုးမှာ ဆိုးကျိုးတွေမခံရမှာ ဖြစ်တယ်။ တို့ တတွေ အခုလို သိတတ်တဲ့ ဘဝမှာ ရှောင်ကြည်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့ မနောသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊ ကာယသုစရိုက် ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးကို လုပ်မိအောင် သတိထားပြီး ကြိုးစားအားထုတ်ကြရမှာ လို့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ သဘောကျပြီး ဒုစရိုက်တရားတွေကို ရှောင်ရှားလို့ သုစရိုက်တရားတွေကို ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု
